

Finantsminister. Der er blevet opstillet den For-
dring, at Krigsskatten ikke burde henregnes til de
ordinære Indtægter, og at, som Følge deraf,
naar man regnede ret, Budgettet ikke vilde møde
med et Overskud, men tværtimod med en Under-
balance. Det forekommer mig dog, at denne
Fordring maa siges at være uberettiget. Den-
gang da Skatten blev paalagt, blev den ganske
vist paalagt paa Grund af Krigsforholdene; men
det stod jo tydeligt for Enhver, da Krigen var
forbi, at man ikke kunde undvære den, og skjøndt
der senere har været en, om end kun kort, Tids-
periode, hvor vi vel nok kunne have været den
foruden, viser det sig jo nu, at det har været
meget heldigt, at man ikke er gaaet ind paa no-
get Saadant, men har bevaret den; thi nu for
Tiden vilde det vistnok være høist usforvarligt at
opgive over tre Millioner af Statens ordinære
Indtægter. Staten vilde jo derved komme i en
ikke ringe Forlegenhed saavel til Opnaelsen af
sine egne som til Opfyldelsen af hele Samfundets
Formaal. Tillige maa det dog siges, at denne
Fordring om Ophævelsen af dette Stykke Løb
ikke har Meget paa sig. Skatten har nu be-
staaet i 14 Aar, og om den end i Regnskabet er
opført særlig, er den dog samnevnet med den
almindelige Løb- og Brændevinsbeskatning. Selv
om man staar i den Formening, at en almindelig
Løbreform kunde være nødvendig og snart burde sø-
ges gennemført, Noget, som jeg for Diebliffet natu-
rligvis ikke skal inlade mig paa, og selv om man i
ethvert Tilfælde maa anerkende det for at være
sandt, at ikke saa af Løbsatterne kunne trænge
til en Revision, saa synes der ikke at være Noget,
der taler for, at just de Positioner, der ere for-
høiede ved Krigsskatten, skulde nedsettes, og end-
nu mindre, at de just skulde nedsettes med de
Beløb, som Krigsskatten har forhøiet dem med.
Der er fremkommet forskjellige Ytringer fra ærede
Medlemmer, som gif ud paa, at man under de
trykkede Forhold burde søge at indskrænke Stats-
udgifterne saa meget som muligt. Jeg kan
ganske vist erkende, at der under Forhold som
de nuværende kunde være Anledning til ikke at
lade Staten inlade sig paa altfor store Fore-
tagender, der vilde strække sig ud over en længere
Tidsperiode; men jeg maa dog gjøre den Be-
mærkning, at selv idet man gjør denne Indrøm-
melse, er det dog derfor ikke sagt, at man vilde
gjøre rigtigt i f. Ex. fuldstændigt at standse Sern-
banearbejderne her i Landet. Naturligvis bør
man gaa frem med stor Forsigtighed i saa Hen-
seende, men at standse dem tror jeg ikke vilde
være rigtigt. Jeg vil dernæst tillige henlede Op-
mærksomheden paa og meget anbefale, at man ikke
af den meget naturlige økonomiske Følelse, som
for Diebliffet er den fremherskende, skal lade sig
bevæge til at være altfor kneben lige overfor Be-
villingerne til Landets Forsvarsvæsen. Midlerne
til at sikre Landets Existentis maa altid bringes

til Stede, selv om naturligvis ogsaa i dette For-
hold en fornuftig Økonomi bør raade. — Jeg
kommer ganske naturlig ved at omtale de militære
Bevillinger til at vende mig til forskellige Yt-
tringer, der ere fremkomne fra det ærede Medlem
for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein)
og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valg-
kreds (Bojsen) i de foregaaende Dage. Disse
ærede Medlemmers Udtalelser, der vistnok ikke
alene ere fremkomne paa deres egne, men ogsaa
paa deres Benner's Begne, gif ud paa, at de,
skjøndt de meget beklagede, at de i Aar som ifor-
skulde staa lige overfor det høie Ministerium, dog
vilde være villige til at gjøre deres Bedste, for at
vi kunde komme denne Rigsdagssamling igjennem
paa en fredelig Maade uden Konflikt, men tillige
tilsøiede de, at der naturligvis var en Grændse
for Alt, at Buen kunde spændes saa høit, at den
maatte bryde, og at, hvis noget Saadant mod deres
Ønske og Villie skulde hænde, de da allerede forud
maatte fralægge sig alt Ansvar. Jeg skal nu for
mit Bedkommende, og jeg tænker, at jeg ogsaa
kan sige for mine Meningsfællers Bedkommende,
udtale, at vi sikkert ville være villige til iaar som
ifor gennem en rolig Forhandling med de Her-
rer at komme til et saa godt Resultat som mu-
ligt og da særlig at opnaa det Resultat, som vi
Alle maa ønske, at Udbyttet af denne Samling
— naar jeg siger Udbyttet, mener jeg ikke, at
det skulde være det eneste Udbytte — maa være
en paa regelmæssig Maade voteret Finantslov.
Vi anerkende som ærede Medlemmer, at en saa-
dan Konflikt, som kom tilstede for 1½ Aar siden,
fortsat i Længden nødvendigvis maa medføre høist
uheldige Følger for hele vort Forfatningsliv og
medføre, at Forfatningen, om den end nok saa
meget formelt bliver bestaaende, dog mister sit
rette Liv og sin Kraft. Men, idet vi sige dette,
maa jeg dog tillige gjøre opmærksom paa, at
naar man allerede nu i dette Diebliff skal tale
om Ansvar, er der da nogen Side af Salen,
som vil faae en efter Forholdene, som de nu ere,
overveiende Indflydelse paa, hvorledes den Fi-
nantslov vil komme til at se ud, som bliver vo-
teret af dette Thing, saa er det de Herre og
deres Benner, og det ligger i Forholdenes Natur;
thi det er ikke Tilfældet, som det ærede Medlem
for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil bringe
Folk til at tro, at dette Thing er delt i to Par-
tier, en oppositionel Minoritet, nemlig han og
hans Benner, og en stor ministeriel Majoritet;
det er, som Alle vide, ikke Tilfældet. Der findes
i Thinget ingen Majoritet, men tre vel adskilte
Minoriteter. Nu er Forholdet det, at det Parti,
som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts
4de Valgkreds (Sørup) har benævnt de Radikale
— jeg vil ikke bruge denne Benævnelse, thi skjøndt
jeg villig indrømmer, at han vistnok kan bruge
den med fuld Ret om sig selv, og skjøndt jeg
endvidere indrømmer, at den Politik, som for